

El desencís d'un hippy

per Vicenç Ribas i Cabedo

Oh! I tant! Segur que ho faria. Li diria ben clar. Sempre, però, l'educació per davant. Resultava evident que aquell subjecte era una mica taboll. Curt de gambals, no destacava més que per la seva habilitat a manifestar-se. D'entrada li etzibaria amb decorum i finor: "Testicles! Em defec en la teva meretriu procreadora". Ara que... vés a saber si ho entendria. Tanmateix no podia esperar més temps a cantar-li les quaranta.

Qui això pensava, Tibor, avançava recitant el seu monòleg i, amb grans manotades, tallava el buit mentre els seus peus grossos calcigaven l'arena fosca de cala de Boix. Estava molt irritat amb n'Adolfo. Feia massa temps que ell prenia decisions sense consultar. I era trist adonar-se que na Joan i na Françoise li seguien la veta. A més, resultava que l'esperit que els havia unit feia un any, no és que comencés a flaquejar, sinó que era obvi que feia aigua per totes bandes. I això d'ençà que el presumptuós de n'Adolfo va posar-se a actuar com si fos Déu, i aquell tarannà, expressió del seu "Mysterium Tremendum", el feia sortir de polleguera. Però aviat s'acabaria. I tant que sí!

Tibor Szálosi era un hongarès que deixà Budapest quan, encara al·lot jove, la seva família fugí del país pocs dies després de sufocada la insurrecció d'octubre de 1956. Instal·lat a Hamburg, inicià els estudis d'Enginyeria Industrial, però no els acabà. Va fer feines poc estables, i l'estiu del 1967 viatjà a Eivissa amb uns amics. Li agradà, i l'any següent hi tornà amb intenció de restar-hi.

Joan McKinley era una al·lota de Des Moines, estat d'Iowa, lloc al qual arribà el seu avi irlandès als anys vint. Estudià llengües clàssiques a Berkeley, Califòrnia, i participà de forma molt activa en protestes estudiantils en contra de la guerra de Vietnam, motiu pel qual fou detinguda diverses vegades. Ajudada pels dòlars del negoci del seu pare, viatjà per Europa. La Mediterrània l'encantà. Recorregué el litoral andalús i alacantí i recalà a Eivissa, on decidí fer un llarg sojorn.

Françoise Deferre va néixer, i hi va viure fins que es va emancipar de la seva família, a Clermont-Ferrand. La seva sensibilitat artística la dugué a París. Es matriculà a la Sorbona. No és que el seu fort fos l'estudi, però li agradava viure l'ambient universitari. Simpatitzà amb grups trotskistes i àcrates, però era inquieta i aviat se'n cansà. De tota manera, pocs mesos després d'arribar a Eivissa romangué un

xic penedida perquè si hagués tingut una mica de paciència hagués pogut viure els fets de maig del 68. Va ser a principi d'aquell any quan, amb un grapat de francs estalviats, aconseguits fent acurats retrats a la Place du Tertre del barri de Montmartre, decidí canviar de vida i anar cap a Eivissa.

"Tots ells ja solien vestir de manera informal i [...] van començar a dur robes folgades i amb predomini d'estampats florals. Així mateix deixaren de requerir els serveis de barbers i perruquers."

(Fotos: Vicent Ribas "Trull".)

Adolfo Pérez-Borrón Sánchez-Castillejos era fill únic d'una casa bona de Salamanca. Son pare s'havia dedicat al negoci dels braus i havia creat una prestigiosa ramaderia que servia les principals places d'Espanya i el sud de França. A banda dels negocis, també cuidava la seva vida social i era delegat provincial del *Movimiento* i president d'una fundació lligada al record de Manolete que subvencionava toreros novells. Lluitava perquè el seu fill superés el que considerava incompetència per fer bé qualsevol cosa. Veia que la tasca era difícil però no afluixava en el seu esforç per aconseguir-ho. Fou així com, assabentat que hi havia interès per a disposar curses de braus a Eivissa, envià el seu fill amb la finalitat de fer tractes amb els apoderats illencs. Pensant que d'aquesta manera n'Adolfo es foguejaria en el negoci, la seva sorpresa fou majúscula quan rebé notícies d'ell comuni-

cant-li que n'anava fart de bous i que l'oblidés durant un temps perquè havia resolt passar una llarga temporada a Eivissa.

Era una agradable tarda d'abril del 1968 quan tots quatre, que s'havien conegut feia pocs dies, es trobaven asseguts a la banda de fora de la cafeteria del Montesol. Ells bevien licor d'herbes i elles licor de frígola. Estaven alegres i feien projectes de futur immediat. A Eivissa es vivia molt bé i tot somreia. El propòsit que s'anava configurant era viure en comunitat en un d'aquests llocs paradisiacs que hom trobava pels camps d'Eivissa. Tots tenien ja coneixences de nadius o de forasters que ja duïen temps per aquí. Calia donar veus i trobar el lloc adient.

No varen trigar gaire temps a descobrir un indret que fos del gust dels quatre. No era, mirat amb ulls objectius, més que un sumptuós munt de runa. Es tractava del que, en altres temps, havia estat una casa pagesa. Era situada no molt lluny del penyal de Ca sa Jaia, a les proximitats des Pou

cens, a més d'altres resines i herbes. No eren gent molt menjadora i pensaren resoldre la necessitat alimentària de forma autàrquica. Adquiriren un gall i mitja dotzena de gallines ponedores i així fruirien d'ous. Es firaren una cabra, no abans d'un aspre regateig amb el seu antic propietari, i aconseguiren llet fresca. Françoise tenia coneixements d'agricultura i tot seguit muntà un petit hortet a la feixa que tocava al pou. No havien de faltar ni lletugues ni tomates.

Els primers mesos de vida en comú anaren molt bé. Gaudien de qualsevol fotesa i sabien el que havien de fer. Malgrat que vivien al dia començaren a pensar en l'avenir. Parlaren de la possibilitat de fer activitats com ceràmica, confeccionar batiks, manufacturar arracades, collarets i altres joies emprant com a matèria primera clòtxines... I els productes obtinguts es podrien bescanviar o vendre als turistes.

Magnífic. El bon camí és dreuera. Però a poc a poc començaren a gestar-se tensions dins el grup. D'ençà que es varen conèixer havien funcionat unes avinences de parella: Joan tenia afinitat amb Adolfo i Françoise s'entenia bé amb Tibor. De mica en mica, emperò, s'esdevingué que un sol pol d'atracció s'establí per a les dones. No era altre que n'Adolfo. Tibor no entenia que el seu caràcter fatxenda i prepotent pogués atreure les al·lotes fins a un punt tant abasagador. Arribà un moment que elles es sotmetien amb docilitat als seus capricis. Tibor, isolat, cada vegada n'estava més gelós. En un primer moment intentà fer la gara-gara a na Françoise per a recuperar-la i restablir l'equilibri. No reeixí i hagué de desistir. El seu humor anà tornant-se agre.

Aquella tarda Tibor tornava ben enutjat a les feixes del veïnat. Havia vist un forat profund i escampat. Aleshores ho recordà; podia ser l'inici dels fonaments del bloc de tres plantes d'apartaments que volien construir allí. Enfurismat, entrà a la casa empenyent la porta amb abrivament. Es trobà freg amb la cara de n'Adolfo. Aquest, també sobresaltat, quasi se li abraonà, increpant-lo per tardar tant i per no haver reparat les persianes, com ahir li va dir. Per uns instants Tibor el mirà als ulls fixament mentre se li encenia el rostre. Amb una estrebada va donar mitja volta i, molt agitat, començà a caminar a corre-cuita fins que sense adonar-se'n arribà a cala de Boix.

Duia un caramull d'esses fetes per la platja, quan començà a assossegarse. Aquesta placidesa tal vegada emanava dels efectes de l'herbot que s'havia fumats feia unes hores. Reflexionava; d'on li sortia aquella agressivitat? Calia tornar a la tranquil·litat d'esperit. Aquí potser ja no era possible. Per ventura a un altre lloc? Al Magrib?

Es despreguà de la poca roba que duia i, tot nu, s'enfrontà a les febles onades. Seguí caminant fins que ja no tocà de peus a terra. Llavors començà a nedar amb vigoroses braçades de cadència espaiada.

Havia passat molta estona i el cel mostrava cap a migjorn un pertorbador color vermell. Tibor seguia nedant sense defallir i no era conscient que ja no es veïen les costes d'Eivissa. ■

des Lleó. Il·lusionats i enardits, es posaren a fer feina de valent i no varen tardar a convertir allò en un paratge habitable.

Vora la casa hi havia un pou que encara estava en condicions d'ús. Hagueren de canviar la corda, que estava podrida, i penjar un altre poal, ja que el vell estava foradat. Després de greixar la politja, l'aparell començà a funcionar com una seda. Problema d'aigua resolt. La qüestió de la llum quedà solucionada quan arribà la gran comanda d'espelmes que havien fet, afegint-hi un parell de quinqués.

Tots ells ja solien vestir de manera informal i, quan s'establiren allí, van començar a dur robes folgades i amb predomini d'estampats florals. Així mateix deixaren de requerir els serveis de barbers i perruqueres.

Decoraren l'habitable amb quatre mobles vells de fusta i l'ompliren de simbologia hippy i de religions orientals, tot embolcallat amb aromes d'en-